

ders kwamen twaalf medewerkers van de ‘Packard’-groep om het leven.

Daarbij waren ook illegale werkers die niet met de meteorologische berichtendienst te maken hadden: ‘Packard’ was namelijk behalve een meteorologische inlichtingengroep ook een militaire en civiele spionagegroep geworden met een landelijke organisatie waarbij in totaal enkele honderden personen ingeschakeld waren. De militaire spionage droeg een ‘normaal’ karakter, op civiel gebied was speciaal van belang dat ‘Packard’ van omstreeks april ’44 af regelmatig inlichtingen en rapporten ontving van ir. Louwes, directeur-generaal voor de voedselvoorziening.

★

Wij gaven reeds weer dat d’ Aulnis via de ‘Packard’-groep in contact kwam met een tweede spionagegroep, de Geheime Dienst Nederland, ‘de GDN’. In de lente van ’43 moeten wij die groep zien als een die aangehaakt was aan de ‘Dienst-Wim’. Vermeulen, hoofd van de ‘Dienst-Wim’, had op spionagegebied samengewerkt met Somer tot deze in ’42 naar Zwitserland de wijk had moeten nemen, maar ook het werk van de oprichter van de GDN, de in ’15 geboren J. M. W. C. Iansen, was aan Somer bekend. Iansen, zoon van de directeur van het bijkantoor van de Twentse Bank te Delden, was in ’41 aan de spionage gaan deelnemen. Begin december ’42, een half jaar na Somers vertrek, was hij tegen de lamp gelopen. ‘Hoe lang bent u toen gearresteerd geweest’, vroeg hem na de oorlog de voorzitter van de Enquêtemissie. Antwoord van Iansen: ‘Van 5 december tot de 2de Kerstdag. Het ging zo: gearresteerd, ontvluchting, schot in mijn been, ziekenhuis in, geopereerd, gipsverband, raam uit, wederom ontvlucht’¹ – een lakonieke maar bepaald kenmerkende opsomming.

Iansen was een rusteloze activist. Hij liet overal in het land voor het verzamelen van militaire en civiele gegevens plaatselijke kernen vormen (het werden er een stuk of 30) die onder ‘lijn-chefs’ ressorteerden – *hij* stond met een klein hoofdkwartier via twee koeriersters uitsluitend met die lijn-chefs in verbinding. Dat hoofdkwartier verplaatste hij voortdurend. Wat hij aan gegevens verzamelde, gaf hij aan Vermeulen door. Hij kwam dus zonder ‘afvoer’ te zitten toen Vermeulen eind juli ’43 gearresteerd werd. Puur bij toeval ontmoette hij evenwel enkele dagen later in een café te Eindhoven

¹ Getuige J. M. W. C. Iansen, *Enq.*, dl. IV c, p. 1125.